

Prelatovo pismo (studen 2013.)

Mi posvjedočujemo da je jedna sveta, katolička i apostolska Crkva tijelo Kristovo prodahnuto Duhom Svetim. Mi radosno priznajemo oproštenje grijeha i nadu u život vječni. Ali dolaze li riječi do srca ili ostaju na usnama?

7.11.2013.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Za koji tjedan završava se Godina vjere. Sveti Otac će je zaključiti slijedećeg 24.11., na svetkovinu Krista Kralja. Povodom toga pozivam vas da ponovno pročitate riječi koje je napisao naš Otac u jednoj homiliji: ***Kad molimo Vjerovanje, dajemo svjedočanstvo naše vjere u Boga, oca Svemogućega, i u njegova Sina Isusa Krista, koji je umro i uskrsnuo, i u Duha Svetoga, Gospodina i Životvorca. Mi posvjedočujemo da je jedna sveta, katolička i apostolska Crkva tijelo Kristovo prodahnuto Duhom Svetim. Mi radosno priznajemo oprostjenje grijeha i nadu u život vječni. Ali dolaze li riječi do srca ili ostaju na usnama?***[1].

Svetkovina Svih Svetih koju danas slavimo, kao i spomen preminulih vjernika sutra, poziv su na svijest o našem vječnom određenju. Ti liturgijski blagdani vide se u zadnjim člancima vjere. Ustvari, „Kršćansko

vjerovanje - ispovijest naše vjere u Boga Oca, Sina i Duha Svetoga i u njegovo stvoriteljsko, spasiteljsko i posvetiteljsko djelo - dostiže vrhunac u proglašenju uskrsnuća mrtvih na kraju vremenâ i vjere u vječni život“[2].

U nekoliko riječi, Vjerovanje sadrži zadnje stvari i posljedice – na razini osobnoga i kolektivnoga – koje će se dogoditi u svakom čovjeku i cijelom univerzumu. Već je i ispravan razum sposoban naslutiti da nakon zemaljskog života ima drugi život u kojem će se potpuno ostvariti pravednost koja se ovdje dolje tako često narušava. Ali jedino u svjetlu božanske objave - posebno jasnoćom utjelovljenja, smrti i uskrsnuća Isusa Krista – te istine traže prihvatljiva okruženja, iako su obavijene koprenom tajnovitosti.

Zahvaljujući poukama Našega Gospodina zadnje istine gube tužni i

fatalni smisao koji su imali mnogi ljudi i dalje ih imaju tijekom povijesti. Tjelesna smrt je za sve evidentna činjenica, ali Krist joj daje novi smisao. To nije samo posljedica kod stvorene materije, uz fizičko tijelo kojem prirodna raspadljivost i ne ostaje tako samo – kao što otkriva Stari Zavjet – u kazni grijeha. Sveti Pavao piše: *Ta meni je živjeti Krist, a umrijeti dobitak!*. A na drugom mjestu nadodaje: *Vjerodostojna je riječ: Ako s njime umrijesmo, s njime ćemo i živjeti*[3]. „Bitna novost kršćanske smrti jest u ovome: kršćanin je po krštenju sakramentalno već "umro s Kristom", da bi živio novim životom; ako pak umremo u milosti Kristovoj, fizička smrt dovršava to "umiranje s Kristom" te ispunja naše utjelovljenje u njega, u njegov otkupiteljski čin”[4].

Crkva je uvijek Majka. Preporodila nas je vodom Krštenja pružajući nam

Kristov život i istovremeno obećanje buduće besmrtnosti; zatim, posredstvom ostalih sakramenata – posebno Ispovijedi i Euharistije – pobrinula se da se naša prisutnost u Kristu i hodanje s Kristom odvija u našoj duši; zatim, kada dođe teška bolest i prije svega u času smrti ponovno se približava svojoj djeci i jača ih bolesničkim Pomazanjem i Pričešću za popudbinu: opskrbljuje nas svime što je potrebno kako bismo se puni nade i radosnog mira našli na ovom zadnjem putu koji će se milošću Božjom dovršiti u naručju našega nebeskoga Oca. Tako je jasno ono što je sveti Josemaría, kao i toliki sveci prije i nakon njega, govoreći o kršćanskoj smrti, pisao jasnim i optimističnim riječima: ***Ne plaši se smrti. – Primi je već sada velikodušno... kada Bog hoće... kako Bog hoće... gdje Bog hoće. – Ne sumnjaj u ovo: doći će u vrijeme, na mjesto i način koji bude najprikladniji... poslana od tvoga***

Oca-Boga. – Dobro došla, naša sestro smrti! [5].

Mislim na mnoge ljude – muškarce i žene Opusa Dei, kao i njihovu rodbinu, prijatelje i suradnike – koji upravo u ovim trenucima predaju dušu Bogu. Za sve njih molim milost svetog odlaska, punog mira, u uskom poistovjećenju s Isusom Kristom.

Uskrsli Gospodin je nada koja nikada ne nestaje, koja ne razočarava (usp. *Rim* 5, 5). Nada ne razočarava. Ona Gospodinova nada! Koliko puta u našem životu nade nestaju, koliko se puta očekivanja koja nosimo u srcu ne ispune! Nada nas kršćana je snažna, sigurna, čvrsta na ovoj zemlji, kojom nas je Bog pozvao da kročimo, i otvorena je vječnosti, jer se temelji na Bogu, koji je uvijek vjeran. Ne smijemo zaboraviti: Bog je uvijek vjeran; Bog je uvijek vjeran s nama [6].

Predlažem vam da tijekom ovog mjeseca koji je posvećen preminulim vjernicima ponovno pročitate i razmatrate dijelove *Katekizma Katoličke Crkve* o zadnjim stvarima. Doći ćete do razloga za nadu i nadnaravni optimizam, kao i do novog impulsa u svakodnevnoj duhovnoj borbi. Također i posjeti grobljima, koji se ovih dana u mnogim krajevima ponavljaju kao pobožna tradicija, mogu se pretvoriti u priliku da oni koje apostolski zbrinjavamo promatraju vječne istine i sve više traže našega Boga koji nas slijedi i zove nas kao pažljiv Otac.

Smrću se zaključuje vrijeme u kojem ostvarujemo dobra djela i imamo zasluge pred Bogom, tako da neposredno nakon toga dolazi osobni sud svakoga pojedinca. Ustvari, to je dio vjere Crkve da „svaki čovjek već od časa smrti, u posebnom sudu koji mu život stavlja u odnos prema

Kristu, prima u svojoj besmrtnoj duši vječnu nagradu ili kaznu: ili treba proći kroz čišćenje, ili će neposredno ući u nebesko blaženstvo, ili će se odmah zauvijek osuditi”[7].

Glavna materija tog suda bit će o ljubavi prema Bogu i bližnjemu koja se pokazala u vjernom ispunjavanju zapovijedi i staleških dužnosti.

Dandanas mnogi ljudi izbjegavaju razmatrati tu istinu, kao da bi tako mogli izbjeći pravedan Božji sud koji je uvijek pun milosrđa. Mi djeca

Božja ***ne možemo se bojati ni***

života ni smrti kao što je rekao sveti Josemaría. Ako smo čvrsto vezani uz svoju vjeru, ako se utječemo

Gospodinu, skrušeni u sakramentu Pokore nakon što smo Ga uvrijedili ili kako bismo očistili svoje nedostatke, ako često primamo Tijelo Kristovo u Euharistiji, u tom trenutku neće biti mjesta za strah. Promatrajmo ono što je pisao naš Otac prije mnogo godina: „***Svidjelo mi se kako govorite o***

***računu koji će od vas iskati naš
Gospodin. Ne, za vas ne će biti
Sudac – u strogom smislu riječi –
nego jednostavno Isus.” – Ta
rečenica, koju je napisao neki sveti
biskup i koja je utješila više nego
jedno ožalošćeno srce, može
također utješiti i tvoje[8].***

Osim toga, ovo je štoće nas ispuniti radošću, niti nakon smrti Crkva ne zapušta svoju djecu: u svakoj Misi ona zagovara kao dobra Majka za duše preminulih vjernika kako bi se oni primili u slavu. Posebno u studenom ona potiče da pojačamo zagovor. U Djelu koje je dio Crkve naširoko prihvaćamo tu želju ispunjavajući pažljivo i zahvalno preporuke svetoga Josemarije za ove tjedne dok velikodušno prikazujemo svetu Žrtvu i svetu Pričest za preminule vjernike Opusa Dei, svoju rodbinu i suradnike, kao i za sve duše u Čistilištu. Vidite kako promatranje zadnjih stvari nema

ništa zajedničko s tugom, već je to izvor nadnaravne radosti? U punom pouzdanju očekujemo definitivni poziv Božji i svršetak svijeta na zadnji dan kada Krist bude došao u pratnji svih anđela kako bi zaposjeo svoje kraljevstvo. Tada će se desiti uskrsnuće svih ljudi koji su nastanjivali zemlju od prvoga do zadnjega.

Katekizam Katoličke Crkve tvrdi da je to bila “bitna sastojnica kršćanske vjere od početka”[9]. Stoga je od početka naišao na nerazumijevanja i protivljenje. Događa se ovo:

„Općenito se dosta lako prihvaća da se ljudski život poslije smrti nastavlja na duhovan način. Ali kako vjerovati da ovo tijelo koje je tako očito smrtno može uskrsnuti na vječni život?”[10]. I zaista to će se dogoditi na kraju vremena po Božjoj svemoći, kao što to izričito tvrdi Atanazijevo vjerovanje: „svi će ljudi uskrsnuti u svojim tijelima i dati račun o svojim

djelima. Oni koji su činili dobro, ući će u vječni život, koji su činili zlo, u vječni oganj”[11].

Ljubazna susretljivost našega Oca Boga donosi divne stvari. Stvorio nas je kao bića od duše i tijela, duha i materije, njegova je odredba da se takvi vratimo k Njemu kako bismo zauvijek uživali u njegovoj dobroti, ljepoti, mudrosti i budućem životu. Jedno stvorenje nam je prethodilo u slavnom uskrsnuću po posebnom Gospodinovom određenju: Presveta Djevica Marija, Majka Isusova i naša Majka, uznesena tijelom i dušom u nebesku slavu. To je još jedan razlog za nadu i pouzdani optimizam!

Budimo sasvim svjesni tih božanskih obećanja koja ne mogu izostati, prije svega u trenucima boli, umora, patnje... Pogledajmo kako je govorio sveti Josemaría dok je jednom prilikom propovijedao o zadnjim stvarima: ***Gospodine, vjerujem da***

ću uskrsnuti; vjerujem da će se moje tijelo vratiti i sjediniti s mojom dušom kako bih zauvijek kraljevao s tobom: zbog tvojih beskrajnih zasluga, po zagovoru tvoje Majke, po posebnoj ljubavi koju si mi iskazao[12]. Želim da ne mislite da je ovo pismo u manjem stupnju pesimistično, nasuprot, podsjeća nas da na nas čeka Božji zagrljaj ako smo vjerni.

Nakon uskrsnuća mrtvih bit će zadnji sud. Ništa se neće mijenjati u odnosu na ono što je već odlučeno na posebnom sudu, ali „tada ćemo upoznati posljednji smisao čitava stvorenja i svu ekonomiju spasenja; shvatit ćemo čudesne putove kojima je njegova Providnost vodila svaku stvar njezinu konačnom cilju. Posljednji će sud otkriti da Božja pravda pobjeđuje sve nepravde što su ih Božja stvorenja počinila te da je Božja ljubav jača od smrti”[13].

Naravno, nitko ne zna kada i kako će doći taj zadnji događaj povijesti, ni materijalna obnova svijeta koja će to popratiti: to je nešto što je Bog u svojoj providnosti predvidio. Mi moramo bdjeti, jer – kao što je često Gospodin navijestio – *ne znate ni dana ni časa*[14].

U jednoj od kateheza o Vjervanju Papa Franjo traži da razmatranje o sudu **nikada nas ne smije uplašiti; naprotiv, potiče nas da bolje živimo sadašnjost. Bog nam s milosrđem i strpljivošću daje ovo vrijeme da naučimo svakoga dana prepoznavati ga u u siromašnima i malenima, da se trudimo oko dobra i da budemo budni u molitvi i ljubavi**[15]. Razmatranje o vječnim istinama u nama postaje više nadnaravno po *svetom strahu Božjem* koji je dar Duha Svetoga i potiče nas – kao što je rekao sveti Josemaría – da preziremo svaku vrstu grijeha, jer

on je jedini koji nas može udaljiti od milosrdnih planova našega Oca Boga.

Kćeri i sinovi moji, temeljito razmotrimo te zadnje istine. Tako će se uvećati naša nada, ispunit ćemo se optimizmom pred poteškoćama, podignut ćemo se često nakon naših malih ili ne baš tako malih padova – Bog nam neće uskratiti svoju milost – kada mislimo na vječno blaženstvo koje nam je obećao Isus Krist ako smo vjerni. „Taj savršeni život, to zajedništvo života i ljubavi s Presvetim Trojstvom, s Djevicom Marijom, anđelima i svim blaženicima - zove se "nebo". Nebo je čovjekov krajnji cilj i ostvarenje njegovih najdubljih težnja, stanje najveće i konačne sreće”[16].

Nebo! “Što oko nije vidjelo, ni uho nije čulo, ni u srce čovječje nije ušlo, to je pripremio Bog onima koji ga ljube.” Zar te ove objave apostolove ne potiču na borbu?

[17]. Usuđujem se dodati: Misliš li često na nebo? Jesi li čovjek pun nade, jer Gospodin te beskrajno ljubi? Uzdignimo srce k Presvetom Trojstvu koje nas ne napušta i uvijek će nas pratiti.

Dobili ste vijest da me je Sveti Otac 18. listopada primio u audijenciju. Kako je lijepo biti s Papom! Pokazao je svoju naklonost i zahvalnost Prelaturi za apostolski posao koji ona ostvaruje po cijelom svijetu. To je još jedan razlog, kćeri i sinovi moji, da ne posustanemo u molitvi za njega, njegove nakane i njegove suradnike. Pred nekoliko dana čitali smo u jednom misnom čitanju kako su Aron i Hur od jutra do mraka podupirali ruke Mojsiju kako bi vođa Izraelaca mogao neumorno zagovarati svoj narod[18]. To je naš zadatak kao i svih kršćana da svojom molitvom i mrtvljenjima podržavamo Rimskog Poglavara u ispunjavanju poslanja koje mu je u Crkvi povjerio Isus Krist.

Slijedećeg 22. studenog ispunja se nova godišnjica kada je sveti Josemaría za vrijeme prijelaza Pirineja godine 1937. našao ružu Rialpa. Dogodilo se to dan nakon blagdana Prikazanja Naše Gospe i naš Otac je objasnio taj nalaz kao znak da je Nebo htjelo da nastavi svoj put kako bi slobodno razvijao svoju svećeničku službu u mjestima gdje se poštivala religiozna sloboda. To je još jedan poziv Blažene Djevice Marije da budemo još više uz Nju.

Nastavite moliti za moje nakane. Ovih dana posebno preporučite svoju braću koja će 9. studenog primiti đakonsko ređenje. Pripremimo se za svetkovinu Krista Kralja u nadi i optimizmu koji u našem srcu rastu razmatranjem vječnih istina. Zahvalimo Našem Gospodinu za novu godišnjicu papinskog uspostavljanja Prelature Opus Dei slijedećeg 28. studenog.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. studenog 2013.

[1] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*,
br. 129.

[2] *Katekizam Katoličke Crkve*, br.
988.

[3] *Fil* 1, 21 i 2 *Tim* 2, 11.

[4] *Katekizam Katoličke Crkve*, br.
1010.

[5] Sveti Josemaría, *Put*, br. 739.

[6] Papa Franjo, Govor na općoj
audijenciji, 10.4.2013.

[7] *Katekizam Katoličke Crkve*, br.
1022.

[8] Sveti Josemaría, *Put*, br. 168.

[9] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 991.

[10] *isto*, br. 996.

[11] *Atanazijevo Vjerovanje*, 38-39.

[12] Sveti Josemaría, bilješke s razmatranja, 13.12.1948.

[13] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 1040.

[14] *Mt* 25, 13.

[15] Papa Franjo, Govor na općoj audijenciji, 24.4.2013.

[16] *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 1024.

[17] Sveti Josemaría, *Put*, br. 751.

[18] *usp. Izl*17, 10-13.

© 2013. *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili

djelomično, bez izričitog odobrenja
nositelja autorskih prava).

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
studeni-2013/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-studeni-2013/) (25.03.2026.)